

íð har inni vóru, tóktust eisini hava nóg mikið at gera.

— Eg eri biðin um at koma oman á flakavirknið seinnapartin, segði Liggjas. Keyppaðurin gekk hús úr húsi í gjárvoldið og bað fólk til fiskaarbeiði í dag. Var hann uppi hjá tykkum?

— Jú, hann bað Srigid koma oman fyrrapartin, segði Haraldur.

— Og ikki teg, spurdi Liggjas.

— Nei, eg roknji við, at keyppaðurin hevur hugsað sum so, at vit báðir, faðir og eg, skuldu fara til útróðrar í dag, og tí hevur hann latið vera, segði Haraldur.

— Nei, tað verður ikki nógv arbeiðið afturat hesa megin jól, hvørki hjá teimum, ið veiða fiskin ella hjá teimum, ið arbeiða hann, segði Liggjas.

Tolalksmessudagur er um trýggjar dagar, legði hann afturat Liggjas og Haraldur gingu fram við flakavirkinum, og Haraldur royndi at hyggja, um hann kunði siggja Jóhannu, men tað eydnaðist honum ikki.

Teir hildu leiðina yvir á sandin og kagaðu millum neystarimarnar.

— Baturin hjá tykkum, hann stendur uppi, ha? helt Haraldur.

— Ja, tú, hann lá á floti nakrar dagar í summar. Tú veist, faðir fór fyrri brátt fimm mánaðum síðan vði einum stór um skipi, og vit vænta hann ikki at verða heima á jølum. Síðan hann fór, hevur báturin staðið í neystinum.

— Og tú hevur verið á flakavirkinum, síðan tú gavst í skúlanum, spurdi Haraldur.

— Ja, nógvur fiskur hevur verið í ár, so nóg mikið hevur verið at tikist við á flakavirkinum. Eg skal siga tær, at tað er ikki so galið at arbeiða í fiski, saman við hinum í bygdini. Har eru jú so nógv fólk, og mangan hava vit tað skemtið.

— Nei, serti tú, vit eru rættliga nógv ungfolk í bygdini, sum arbeiða á flakavirkinum, og tá høvi býðst, plaga vit práta um ymisk viðurskifti, segði Liggjas, og varð alt í einum varugur við, at Haraldur gekk og hugsaði.

— Hugsaði eg ikki tað, helt Liggjas fram. Tú gjordist tær óhugnaligar tankar beinan vegin.

— Hvussu veist tú tað, spurdi Haraldur mest sum burtur við.

— Nei, Jóhanna ger titið um seg, um tað er tað, tú heldur, Haraldur. Eg veit, at tit hava samband við hvørt annað, soleiðis... Hann bretti sér á, so hann var mest likur einum, ið vil finna ein loysn á einum og hvørjum. Jóhanna hjá Mortani er væl umtókt av arbeiðsfeløgum sínum á flakavirkinum, og ikki minst av keyppmanninum, segði Liggjas. Og slikt, sum tú fyrri løtu síðan hugsaði um, tað finnur ikki stað. Lit á meg.

Tað var sum ein tung byrða varð lyft av herðum Haralds, og hann spurdi:

— Tú er óivað vitandi um alt?

— Eg haldi, at eg ikki man vera einsamallur at vita um hesi viðurskiftini, sum eru mill-

um faðir tín og faðir Jóhannu. Nógv er tað fyrri.

— Ja, nógv er tað fyrri, tók Haraldur upp aftur, og kanska serliga tí, at vit hittast soleiðis av og á, legði hann afturat. Faðir og eg vóru útróðir í gjár, sum tú veist um, og tá segði hann, at sær dæmði onki, at vit báði hittast. Eg gjordist, sum vera man gruggutur. Aftaná at vit vóru komnir aftur og høvdu etið nátturða, fór eg niðan undir bogardarnar at seta meg í gjárvoldið var folvað ymsa staðni, men hetta forðaði mær tó ikki. Eg settist at hugsa, og tað leingi.

— Íðan, hvat hugsaði tú um? — Um viðurskiftini í síni heild. Og tað lagnasta av øllum var, at eg als ikki kundi nakran kulda — Hann gjordi seg jú til at kava.

— So hugsaði tú um okkurt, sum fær ein at hitna, spurdi Liggjas og smiltist.

— Jú, so er, svaraði Haraldur.

Liggjas spurdi ikki meir. Aðrenn teir vistu av, vóru teir staddir í túninum hjá Janusi. Teir hildu seg kenna døgurðaroyk. Gluggin í stovuni stóð opin.

— Hurðin út í køkin man helst standa opin, helt Haraldur.

— Døgurðatiðin fer at nærkast, helt Liggjas. Eg fari oman á flakavirknið seinnapartin. Eg skilji, tað verður ongin útróður í dag, segði hann.

— Nei, neyvan nakar í dag, segði Haraldur.

So skiltust teir.

Dagarnir liðu. Kavin var komin av álvara og lá sum eitt snjóhvítt lín um alla bygdina.

Í dag var 2. jóladagur. Fólk høvdu verið í kirkju, og onkur hevði longu verið í onkrum húsi og fingið ein jóladropa.

Tað var seinnapartur á degi. Haraldur hevði etið og helt, at hann skuldi fara oman at vitja vinmannin Liggjas.

— Abbi Liggjasar stóð úti í túninum, tá Haraldur kom oman. Hann búið hjá soninum. — Gleðilig jól, segði hann. — Á sama hátt, svaraði Haraldur.

— Tað gjordist eini hvít jól í ár, helt abbi Liggjasar fyrri, kavin er kærkomin gestur hesa ársins tíð, helt hann. Liggjas er inni, segði hann.

Haraldur bankaði á dynar. Ein litil genta, systur Liggjasar, ásk, kom út, og bað hann koma innar.

— Liggjas kemur beinan vegin, segði hon.

Haraldur varð boðin innar í stovuna, ið var sera vakurt pyntað. Eitt jólaljós stóð á borðinum.

— Gleðilig jól. Tað var Liggjas, sum trein innar í stovuna.

— Á sama hátt, svaraði Haraldur.

— Eg hevði ætlað mær niðan til tín í dag, men tað verður óneyðugt.

— Vóru tit nakran túr, hin dagin eg talaði við teg, spurdi Liggjas. Eg haldi, báturin hevur ligið, síðan tá?

— Nei, vit vóru ongan túr, seinastu dagarnar hava vit báðir, faðir og eg, smiðað í kjallaranum. Tað er nakað, ið faðir hevur ætlað at fingið

smiðað, men sum ongantið stundir hava verið til at farið undir. Nú útróðrarlikindini hava ikki verið tey bestu, helt hann, at vit kundu fara undir smiðingina.

Tú hevur verið á flakavirkinum hesar seinastu dagarnar? — Ja, eg havi verið, men trýggjar teir seinastu dagarnar er litil fiskur komin upp á land. Mortan hevur verið onkran túr, men fiskiskapurin hevur verið litil.

Liggjas og Haraldur prátaðu um mant og hvat. Teir fingi millumála við nýbakadum jólakokum. Seinni var boðin teimum nátturdi.

Aftaná at hava etið nátturða, hildu teir, at teir skuldu fara út at svala á. Tað var púra stilli, men kalt.

— Lat okkum fara oman á bryggjuna, skjeyt Liggjas upp.

— Ájú, hesum vildi Haraldur taka undir við, og síðan fóru teir oman á bryggjuna. Alt tóktist vera sera deydligt her niðri, hildu teir. Nakrir bátar lógu fyrri teym úti á fjórðinum, og einstök skip eisini, meðan ánararnir hildu jól. Soleiðis hugsaðu unglingarnir báðir, Ája.

— Tað er annar jóladagur í dag. Spælmenin úr grannabygdini koma higar at leika. Tað ar ikki oftari enn so?

— Tú meinar, at tað verður enskur dansur, spurdi Haraldur.

— Júst so, svaraði Liggjas. Eg havi hoyrt, at spælmenin skulu koma higar at leika í kvöld.

— Íðan, tað er eitt frálíkt hugskot at leita niðan í dansistovuna, helt Haraldur, og tóktist alt í einum at verða so ovurgein.

Hann hevði okkurt serstakt í huganum, helt Liggjas, og helt seg vita við vissu hvat tað var.

Liggjas og Haraldur báðir hildu síðan leiðina niðan eftir. Gingi soleiðis fót fyr fót.

— Nær byrjar dansur, spurdi Haraldur so altráður.

— Spælmenin eru komnir og dansurin fer at byrja nakað skjótt, svaraði Liggjas. Tú ert spentur, veit eg, legði hann afturat.

— Ja, tað kanst tú líta á. Og tú eisini, ha? Froin lýsti av Harald. Tá teir vóru komnir niðan á vegin, avgjördu teir, at teir skuldu halda leiðina vestur eftir. Teir litu seg í kring, sannur jólafríður lá yvir bygdini.

— Gott jólaveður, helt Liggjas. So passaliga við kava, heldur tú tað ikki eisini?

— Jú, svaraði Haraldur. Jólaveðrið eigur at vera so. Ikki ov mikið av kava, og tað er tað heldur ikki. Hann tagdi eina løtu, fyrri at leita fram okkurt, ið hann kundi spyrja um. So segði hann:

— Faðir tín kom ikki heim aftur at halda jól í ár?

— Nei, men vit vænta hann at vera heima á nýggjáriinum. Tað eru nú brátt fimm mánaðir síðan teir fóru, so tú kanst ætla, at vit gleða okkum, til hann kemur.

— Ja, tað má sigast at vera drúgv tíð, men tú, meðan eg minnst til tað, lat okkum fara niðan til okkara. Eg hevði okkurt smávegis til tín í

jólagávu, segði Haraldur.

Síðan fóru teir niðan til Haralds.

Janus stóð fyrri teimum. — Gleðilig jól, Liggjas, hvussu hava tey tað har niðri hjá tykkum?

— Ájú, tað er bara gott. Abbi hevur verið eitt sindur ússaligur, men hevur verið uppi, bæði í gjár og í dag. Hann er nú vorðin so gamal, segði Liggjas.

— Faðir tín, teir hava verið so leingi burtur?

— Ja, vit vænta hann aftur á nýggjáriinum.

Haraldur og Liggjas trinu innar, og varð boðin teim ein munnur við góðum te. Sigrid settist til borðs saman við teimum.

— Og tit fara í dansistovuna

at finna tykkum konufólk í kvöld, helt hon fyrri.

Liggjas og Haraldur hugdu upp á hvønn annan. Liggjas var vorðin eitt sindur reydligur í andlitinum, men visti beinan vegin at siga frá, hvat álvarssemið í eygum Haralds hevði at tyða.

— Jú, vist fara vit tað, segði Liggjas, og menti seg upp aftur.

— Men Haraldur man neyvan fara at gera nakað um seg. Tað er langt síðani, at hann hevur gjørt ser greitt, hvørja gentu, hann hevur ætlað ser í kvöld, segði Sigrid.

So var hann aftur har. Haraldur hugdi upp, men sá móður sína. Hon stóð yvir við vaskið. Hevði hon ikki verið í køkinum, skuldi hann givið systur síni eitt sip.

Tey vóru liðug at fáa sær, og Sigrid fór út. Liggjas og Haraldur fóru innar í stovuna og settust at práta við Janus, ið var komin inn.

Klokkan var nú vorðin nógv, og hildu teir báðir, at stundin nú var komin, at teir skuldu fara niðan í dansistovuna. — Ja, segði Janus. Hesi jólini sleppur ungdomurin at dansa, men vit eldru hava onga neyð kortini, tí óivað fer okkurt kvæði at ljóma úr onkrum húsum. Tað ivist eg ikki í, segði hann.

Haraldur fór upp á loftið, og kom niður aftur við gávuni til Liggjasar í hondini.

— Bert okkurt smávegis, segði hann.

So fóru teir.

— — —

Ájú, væl av fólkum hevði longu leitað sær niðan í dansistovuna, og spælmenin úr grannabygdini spældu, so tað rungaði. Dansurin tóktist ganga væl, og tey ungu ynsktu hvørjum øðrum gleðilig jól.

Bráðliga fekk Haraldur eyga á Jóhannu. Hon festi eisini eyga á hann. Haraldur bar í somu løtu slíka kenstu, sum var tað ongin annar enn tey bæði í dansistovuni. Hann fór yvir ímóti henni.

— Skulu vit dansa, helt hann fyrri.

Hon jattaði. Og so vóru tey í dansinum. Liggjas, ið hevði fylgt við, læði fyrri seg sjálvan. Jú, hugsasi hann, tað var just hetta.

Tey dansaðu leingi. Spælmeninir skuldu nú hvíla seg eina løtu, og Haraldur og Jóhanna hildu at tey skuldu fara út at svala á.

Veðurlagið var onki broytt, og mánin stóð so bjartur á himlinum.

Tey gingu spakuliga oman eftir, hann helt um miðju hennara.

— Eg havi onkuntíð borið eyga við teg í seinastum, men tú hevur verið so álvarsamur, helt Jóhanna.

— Jú, tað er rett, og kanska hava orsökir eisini verið til tess, segði Haraldur.

— Hvussu tá, spurdi hon.

— Jú, serti tú. Hann leit inn í eygu hennara. Stardi bert. Sum tey vóru livandi, Jóhanna var vøkur, hugsaði hann við sjálvum ser.

— Jú, serti tú, tók hann upp aftur, men kom kortini ikki longur við frágreiðing sínari, tí uttan at hann sjálvur hevði hugsað gjøllari um tað, hálsfevndi hann hana og kysti hana. Ikki bert einaferð, men fleiri ferðir.

Tú skilir óivað, segði Haraldur síðan. Tú veist, at fedrar okkara sita ikki so væl um sátt, hvør enn orsök in so er til tað, men, Jóhanna, tað er langtanin eftir, at tað ikki eigur at orsakað nakað okkara millum, ið hevur gjørt, at eg havi verið so álvarsamur, segði Haraldur.

Tey vóru komin nakað burtur frá dansistovuni.

Tú hevur grein í túnin máli, segði Jóhanna. Vit eru greið yvir hatta, bæði, men eg eg vildi kortini bara spyrja teg tað.

Tað er í lagi, segði Haraldur. Hvi skal tað kortini vera soleiðis? Faðir høgur ofta eftir mær við at siga, at ser hóvar ikki, at vit hava samband hvørt við annað, og tí eiga vit ikki at gera tað, sigur hann.

— So, ger hann tað, segði Jóhanna. Tað kann vera, at vit ikki eiga at gera tað heldur, helt hon fram.

Haraldur slepti hond hennara og vendi ser burtur. Tagdi leingi.

— So, tað er tín áskoðan um hesi viðurskifti, segði hann síðan.

Hvat siga foreldur tinni um sambandið okkara millum?

— Púrt onki, eg havi ongantið hoyrt tey gera viðmerkingar til tað. Men, Haraldur, eg meinti tað ikki so illa í áðni.

— Íðan, hvi tók tú soleiðis til, sum tú gjordist?

— Satt at siga, so veit eg tað ikki, tað kom bara soleiðis...

Haraldur skifti bráðliga andlitsbráð. Skilti hann, Jóhannu veruliga meinti ella gjordi hann tað ikki.

Tað er ein ella onnur orsök, at tú segði hatta, segði Haraldur ivasamur.

— Nei, onki soleiðis, tað hevur ongan týðning, men kom